Temps Ordinari - Quinzè diumenge

Per OscarF el dl., 05/07/2021 - 00:00

Am 7,12-15
Ef 1,3-14
Mc 6,7-13

Sovint quan ens referim a la fe considerem que és una decisió personal. En part és cert, som nosaltres qui hem de donar resposta a la iniciativa d'un Déu que ens crida personalment. Avui ens endinsarem en dos exemples de crida per part del nostre Pare al profeta Amós i als deixebles de Jesús.

A l'evangeli, Jesús no envia els deixebles de qualsevol manera. Per a col·laborar en el seu projecte del Regne de Déu i propagar-n'hi la missió hauran de cuidar el seu estil de vida, exemple de la forma cristiana d'estar al món. Segons Marc, en enviar-los, Jesús "els dóna autoritat sobre els esperits immunds". No els ofereix poder sobre les persones que aniran trobant-se pel camí. Els atorga autoritat per alliberar-les del mal. Com sempre Jesús pensa en un món més sa, alliberat de les forces malignes que esclavitzen i deshumanitzen l'ésser humà. El dimoni, literalment, és qui divideix. Avui dia, és tot allò que desintegra a una persona, no només la salut, sinó les dependències, el desig de posseir, de poder, de reconeixement... Els deixebles de Jesús introduiran entre la gent la seva força sanadora, una forma de viure alternativa i alliberadora. S'obriran pas en la societat no fent servir un poder dominador, sinó humanitzant més la vida, alleujant-ne el sofriment i fent-hi créixer la llibertat i la fraternitat.

Només hi portaran "bastó" i "sandàlies". Jesús els imagina com a caminants. Mai no instal·lats. Sempre en camí. No lligats a res ni a ningú. Només amb l'imprescindible. Amb aquesta agilitat que tenia Jesús per fer-se present allí on algú el necessitava.

No hi duran "ni pa, ni sarró, ni diners". No han de viure obsessionats per la seguretat pròpia. S'hi emporten alguna cosa més important: l'Esperit de Jesús, la seva Paraula. Curiosament, Jesús no pensa en el que han de dur per a ser eficaços, sinó en el que no s'han d'endur. Que no sigui que un dia s'oblidin dels pobres i visquin tancats en llur propi benestar. Tampoc no duran "túnica de recanvi". Es vestiran amb la senzillesa dels pobres. No duran vestidures sagrades com els sacerdots del temple. Seran profetes enmig de la gent. La seva vida serà signe de la proximitat de Déu a tothom, sobretot dels més necessitats.

El món nou que Jesús cerca no es construeix amb diners. L'obsessió per la seguretat no és bona. Des de la tranquil·litat del benestar propi no és fàcil crear el regne de Déu com un espai de vida digna per a tothom. Avui ens podríem demanar si la nostra existència és massa còmode, si estem a prop de les persones que ens necessiten: de la família, del veïnatge, de la feina...

Jesús s'imagina els seguidors d'una altra manera: alliberats dels lligams, identificats amb els darrers, amb confiança posada només en Déu, guarint els qui pateixen, cercant per a tothom la pau i la entesa. Només així s'introdueix al món el seu projecte.

El profeta Amós és un exemple clar. Ell no es considera pas profeta oficial, però es considera enviat per Déu. Déu també compta amb nosaltres. Avui també ens podem preguntar ens què ens cal créixer en el seu seguiment.

ETIQUETES
CRIDA RESPOSTA MISSIÓ REGNE